

Sygn. akt VI K 267/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 stycznia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Radomsku, VI Wydział Karny w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia SR Anna Hanus- Klara

Protokolant: sekretarz sądowy Bogumiła Dobrakowska, S. K.

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej w Radomsku P. G., D. B., G. S., K. P. oraz oskarżycielki posiłkowej A. K.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 26.08.2016r., 30.09.2016r., 28.12.2016r., 20.01.2017r. w R.

sprawy **W. Z. (Z.), syna S. i J. z domu M., urodzonego (...) w Żytnie**

oskarżonego o to, że:

1. w dniu 26 lutego 2016 ok. godz. 19.50 w miejscowości K. gm. Ż. będąc w stanie nietrzeźwości w stężeniu 1,07 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu jechał jako kierujący samochodem osobowym marki F. (...) o nr rej. (...)

tj. o czyn z art. 178a § 1 kk

2. w dniu 26 lutego 2016 ok. godz. 19.50 w miejscowości K. gm. Ż. będąc w stanie nietrzeźwości w stężeniu 1,07 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym oraz popełnił błędy w technice i taktyce jazdy polegające na tym, że jadąc w kierunku miejscowości S. jako kierujący samochodem osobowym marki F. (...) o nr rej. (...) nie obserwował z należytą uwagą przedpola jazdy, zjechał na lewy pas ruchu i doprowadził do zderzenia z kierującą pojazdem marki F. (...) o nr rej. (...) A. K. jadącą prawidłowo prawym pasem ruchu dla swojego toru jazdy w kierunku m. M. w wyniku czego kierująca samochodem osobowym marki F. (...) o nr rej. (...) A. K. i jej pasażer M. K. (1) doznali obrażeń ciała: 1. A. K. doznała obrażeń ciała w postaci: urazu głowy z raną tłuczoną po stronie lewej, urazu barku prawego, klatki piersiowej i okolicy łędźwiowej lewej, skręcenie w odcinku szyjnym kręgosłupa, sfluczenie kolana prawego i kolana lewego, 2. M. K. (1) doznał obrażeń ciała w postaci: urazu ogólnego zwłaszcza głowy, złamanie kości ciemieniowej lewej z przemieszczeniem odłamów, otarcia skóry okolicy czołowej lewej, otarcia skóry okolicy obojczyka lewego, a które to obrażenia spowodowały rozstrój ich zdrowia na okres powyżej siedmiu dni

tj. o czyn z art. 177 § 1 kk w zw z art. 178 § 1 kk

1. oskarżonego W. Z. uznaje:

a. za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie 1 aktu oskarżenia z tym uzupełnieniem jego opisu, iż po słowach: „w miejscowości K. gm. Ż.” przyjmuje słowa: „na drodze publicznej” i za to na podstawie art. 178a § 1 kk wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

b. w miejsce czynu opisanego w punkcie 2 aktu oskarżenia za winnego tego, że w dniu 26 lutego 2016r. około godziny 19.50 w miejscowości K., gmina Ż. umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że znajdując się w stanie nietrzeźwości w stężeniu 1,07 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, jechał jako kierujący samochodem osobowym marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) i popełnił błąd w technice polegający na tym, że nie obserwował z należytą uwagą przedpola jazdy, zjechał na przeciwległy (lewy) pas ruchu i doprowadził do zderzenia z pojazdem marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), którego kierującą była A. K., jadąca prawidłowo prawym pasem ruchu dla swojego toru jazdy w kierunku miejscowości M., w wyniku czego A. K. doznała obrażeń ciała w

postaci: urazu głowy z raną tłuczoną po stronie lewej, urazu barku prawego, klatki piersiowej i okolicy łędźwiowej lewej, skręcenia w odcinku szyjnym kręgosłupa, stłuczenia kolana prawego i kolana lewego, a także małoletni pasażer prowadzonego przez nią pojazdu - M. K. (1) doznał obrażeń ciała w postaci: urazu ogólnego zwłaszcza głowy, złamania kości ciemieniowej lewej z przemieszczeniem odłamów, otarcia skóry okolicy czołowej lewej, otarcia skóry okolicy obojczyka lewego, a które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności tych narządów ich ciała na okres powyżej siedmiu dni, czym wypełnił dyspozycję art. 177 § 1 kk w zw z art. 178 § 1 kk i za to na podstawie art. 177 § 1 kk w zw z art. 178 § 1 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

2. na podstawie art. 85 § 1 i § 2 kk, art. 86 § 1 kk łączy jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonego W. Z. w punkcie 1a i 1b niniejszego wyroku i orzeka wobec niego karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy;

3. na podstawie art. 42 § 2 kk, w związku ze skazaniem za czyn opisany w punkcie 1 aktu oskarżenia, przypisany w punkcie 1a wyroku, orzeka wobec oskarżonego W. Z. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 4 (czterech) lat;

4. na podstawie art. 42 § 2 kk, w związku ze skazaniem za czyn opisany w punkcie 2 aktu oskarżenia, przypisany w punkcie 1b wyroku orzeka wobec oskarżonego W. Z. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 4 (czterech) lat;

5. na podstawie art. 90 § 2 kk w zw z art. 85 § 1 i § 2 kk, art. 86 § 1 kk łączy jednostkowe środki karne w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, orzeczone wobec oskarżonego W. Z. w punkcie 3 i 4 wyroku i orzeka wobec niego łączny środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 6 (sześciu) lat;

6. na podstawie art. 43a § 2 kk, w związku ze skazaniem za czyn opisany w punkcie 1 aktu oskarżenia, przypisany w punkcie 1a wyroku orzeka wobec oskarżonego W. Z. środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie 5.000,00 zł (pięć tysięcy złotych) na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

7. na podstawie art. 47 § 3 kk, w związku ze skazaniem za czyn opisany w punkcie 2 aktu oskarżenia, przypisany w punkcie 1b wyroku, orzeka od oskarżonego W. Z.:

a. nawiązkę na rzecz pokrzywdzonego M. K. (1) w kwocie 10.000,00 zł (dziesięć tysięcy złotych);

b. nawiązkę na rzecz pokrzywdzonej A. K. w kwocie 10.000,00 zł (dziesięć tysięcy złotych);

8. na podstawie art. 63 § 4 kk zalicza oskarżonemu W. Z. na poczet orzeczonego łącznego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych okres zatrzymania dokumentu prawa jazdy od dnia 26.02.2016r.;

9. zasądza od oskarżonego W. Z. na rzecz A. K. kwotę 2.160,00 zł (dwa tysiące sto sześćdziesiąt złotych) z tytułu ustanowienia przez nią pełnomocnika z wyboru;

10. wymierza oskarżonemu W. Z. kwotę 300,00 zł (trzysta złotych) tytułem opłaty i zasądza od niego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 2.000,00 zł (dwa tysiące złotych) tytułem obowiązku zwrotu wydatków poniesionych w sprawie, zwalniając go od ich ponoszenia w pozostałym zakresie.

Sygn. akt VI K 267/16

UZASADNIENIE

SĄD USTALIŁ NASTĘPUJĄCY STAN FAKTYCZNY:

W dniu 26 lutego 2016 r. w godzinach popołudniowych, W. Z. udał się wraz ze swoją żoną A. Z. samochodem osobowym marki F. (...) o numerach rejestracyjnych (...) w odwiedzinach do swojej szwagierki mieszkającej w miejscowości S.. Na miejscu W. Z. wraz z dwoma innymi mężczyznami spożył alkohol w postaci wódki w ilości 0,7 litra. Około godz. 17.30 W. Z. i A. Z. udali się swoim samochodem w drogę powrotną do domu do miejscowości S.. Pojazdem kierował W. Z..

- wyjaśnienia W. Z. (k. 109, k. 42 w zw. z k. 108 verte, k. 53 w zw. z k. 109)

Przejeżdżając przez miejscowość M., W. Z. i A. Z. wstąpili do sklepu ogólnospożywczego w celu zrobienia zakupów. Na miejscu W. Z. spotkał swojego kolegę, z którym postanowił spożyć jeszcze więcej alkoholu. Mężczyźni wspólnie wypili wódkę w ilości 0,7 litra. Około godziny 19.40 W. Z.

i A. Z. udali się swym samochodem w dalszą drogę powrotną. Pojazdem kierował W. Z., natomiast jego żona zajęła miejsca pasażera z przodu, obok kierowcy.

- wyjaśnienia W. Z. (k. 109, k. 42 w zw. z k. 108 verte, k. 53 w zw. z k. 109)

W międzyczasie, drogą publiczną prowadzącą od miejscowości S. w kierunku miejscowości M., samochodem osobowym marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) podróżowała A. K. wraz ze swoim dwuletnim synem M. K. (1), zajmującym miejsce w foteliku ochronnym zainstalowanym na tylnej kanapie pojazdu.

- zeznania A. K. (k. 109 – 110, k. 22 verte w zw. z k. 110)

W. Z. jadąc do domu przemieszczał się drogą publiczną jednojezdniową, z dwoma pasami ruchu, bez oznakowania poziomego. Mężczyzna jechał za innym samochodem osobowym podróżującym w tym samym kierunku. Z uwagi na wypity alkohol, W. Z. nie był w stanie utrzymać prostoliniowego toru jazdy i poruszał się

w obrębie środka jezdni. Około godziny 19.50, przejeżdżając przez miejscowość K., gmina Ż., na prostym odcinku drogi, W. Z. zjechał samochodem na przeciwległy pas ruchu, po którym przemieszczała się prawidłowo jadąca A. K.. Kobieta zorientowawszy się, że jadący z naprzeciwka samochód wjechał na jej pas ruchu, zbliżyła się możliwie jak najbardziej do prawej krawędzi jezdni (patrzac w kierunku jej jazdy) licząc, że w ten sposób uda się jej wyminąć zmierzający w jej stronę pojazd i zapobiec zderzeniu

z nim. Pomimo podjętego przez A. K. manewru obronnego, samochód marki F. (...) kierowany przez W. Z. uderzył w przednie lewe koło jej pojazdu. Bezpośrednio przez zderzeniem, samochód marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) kierowany przez A. K. poruszał się z prędkością około 35 km/h, natomiast pojazd marki F. (...) o numerach rejestracyjnych (...) prowadzony przez W. Z. przemieszczał się z prędkością około 45 km/h. W wyniku zderzenia, pojazdy przemieściły się ruchem płaskim na przeciwległe pobocza drogi, gdzie zatrzymały się w swoich pozycjach powypadkowych.

- wyjaśnienia W. Z. (k. 109, k. 42 w zw. z k. 108 verte, k. 53 w zw. z k. 109)

- zeznania A. K. (k. 109 – 110, k. 22 verte w zw. z k. 110)

- protokół oględzin miejsca wypadku (k. 15 – 16)

- szkic miejsca wypadku (k. 14)

- opinia biegłego z zakresu ruchu drogowego (k. 129 – 148)

W momencie zderzenia obu pojazdów, panowała już noc (było już około 3,5 godziny po zachodzie słońca). Zderzenie nastąpiło na drodze o nawierzchni asfaltowej, wilgotnej.

W tym czasie nie występowała mgła ani żadne opady atmosferyczne. Jezdnia była oświetlona światłem sztucznym pochodzącym z przydrożnych słupów. Droga w miejscu zderzenia znajduje się poza obszarem zabudowanym, z ograniczeniem prędkości do 90 km/h. W obszarze zderzenia obu pojazdów nie ujawniono żadnych śladów hamowania.

- protokół oględzin miejsca wypadku (k. 15 – 16)
- szkic miejsca wypadku (k. 14)
- płyta CD z oględzinami miejsca zdarzenia (k. 149)
- opinia biegłego z zakresu ruchu drogowego (k. 129 – 148)

Po zatrzymaniu się obu pojazdów w ich pozycjach powypadkowych, A. K. wydostała się ze swojego samochodu przez opuszczoną szybę drzwi od strony kierowcy (które w wyniku zderzenia zablokowały się), po czym wydobyła swojego dwuletniego syna

z uszkodzonego pojazdu i zatelefonowała po pomoc. W. Z. i A. Z. pozostali natomiast w swoim pojeździe. Po pewnym czasie na miejscu pojawiły się odpowiednie służby, w tym funkcjonariusze Policji, Straż Pożarna i pogotowie ratunkowe. Strażacy pomogli W. Z. i A. Z. wydostać się z uszkodzonego pojazdu. Karetka pogotowia przetransportowała uczestników zdarzenia do szpitali.

- zeznania A. K. (k. 109 – 110, k. 22 verte w zw. z k. 110)
- wyjaśnienia W. Z. (k. 109, k. 42 w zw. z k. 108 verte, k. 53 w zw. z k. 109)

W. Z. przewieziono do Szpitala (...) w R., gdzie funkcjonariusze Policji poddali go badaniom na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Pomiar urządzeniem elektronicznym A. I. przeprowadzone w dniu 26 lutego 2016 r. o godzinach 22:11; 22:22 oraz 22:38 wykazały odpowiednio: 1,07; 1,12 oraz 1,00 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

- notatka urzędowa (k. 6)
- protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości (, 5)

Badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu poddano również A. K., przebywającą na Szpitalnym Oddziale Ratunkowym ZOZ W.. Pomiar urządzeniem elektronicznym A. I. przeprowadzonym w dniu 26 lutego 2016 r. o godzinie 21:49 wykazał 0,00 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu

- notatka urzędowa (k. 2)
- protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości (3-4)

W wyniku zderzenia samochodów marki F. (...) i F. (...), A. K. doznała obrażeń ciała w postaci: urazu głowy z raną tłuczoną po stronie lewej, urazu barku prawego, klatki piersiowej i okolicy lędźwiowej lewej, skręcenia w odcinku szyjnym kręgosłupa, stłuczenia kolana prawego i kolana lewego, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała na okres powyżej 7 dni.

- pisemna opinia biegłego W. N. (k. 30)
- ustna uzupełniająca opinia biegłego W. N. (k. 123 verte)
- karta informacyjna leczenia szpitalnego (26-28)

W wyniku zderzenia samochodów marki F. (...) i F. (...), M. K. (1) doznał obrażeń ciała w postaci: urazu ogólnego zwłaszcza głowy, złamania kości ciemieniowej lewej z przemieszczeniem odłamów, otarcia skóry okolicy czołowej lewej, otarcia skóry okolicy obojczyka lewego, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządu ciała na okres powyżej 7 dni.

- pisemna opinia biegłego W. N. (k. 31)
- ustna uzupełniająca opinia W. N. (k. 123 verte)
- karta informacyjna leczenia szpitalnego (24-25)

W wyniku zderzenia samochodów marki F. (...) i F. (...), pojazd marki F. (...) uległ następującym uszkodzeniom: pokrywa silnika – zgnieciona z lewej strony; pas przedni – zdeformowany z lewej strony; zderzak przedni połamany; reflektory przednie lewy/prawy – rozbite, oberwane mocowania; osprzęt silnika – uszkodzony, wycieki płynów eksploatacyjnych; zawieszenie koła przedniego prawego – uszkodzone, cofnięte do tyłu; obręcz koła przedniego lewego – zdeformowana, opona koła przedniego lewego – przecięta; drzwi przednie lewe – zdeformowane; błotnik tylny lewy – zgnieciony w przedniej części; próg lewy - zgnieciony; szyba czołowa – rozbita; wnęka koła przedniego lewego – zdeformowana; dach – odkształcony w części środkowej lewej; atrapa chłodnicy – połamana; półka lewa – wyrwana; podłoga przedziału pasażerskiego – zgnieciona w części przedniej lewej; fotel kierowcy – złamany.

- protokół oględzin pojazdu (k. 10 – 11)
- metryka identyfikacyjna nośnika (k. 38)
- opinia biegłego z zakresu ruchu drogowego (k. 129 – 148)

W wyniku zderzenia samochodów marki F. (...) i F. (...), pojazd marki F. (...) uległ następującym uszkodzeniom: błotnik przedni lewy – zdeformowany; zderzak przedni – zdeformowany; pas przedni – zdeformowany z lewej strony; reflektor przedni lewy – oberwane mocowania; kierunkowskaz przedni lewy – rozbity; drzwi lewe – zdeformowane; szyba drzwi lewych – rozbita; tarcza koła przedniego lewego – zdeformowana; opona koła przedniego lewego – bez powietrza; zawieszenie koła przedniego lewego – zdeformowane; próg lewy – zdeformowany w części przedniej; szyba czołowa – pęknięta w części środkowej; dach – odkształcony w części środkowej lewej; poduszka bezpieczeństwa kierowcy – po aktywacji; błotnik tylny lewy – odkształcony w części przedniej; słupek A lewy – zdeformowany; wnęka koła przedniego lewego – zdeformowana.

- protokół oględzin pojazdu (k. 12-13)
- metryka identyfikacyjna nośnika (k. 38)
- opinia biegłego z zakresu ruchu drogowego (k. 129 – 148)

A. K. oraz jej syn kontynuowali leczenie po wypadku.

(dokumentacja medyczna – k. 100-107, k. 122, k. 128)

W. Z. ma 41 lat, legitymuje się wykształceniem podstawowym, jest bez zawodu, nie pracuje, nie osiąga żadnych dochodów, jest zarejestrowany jako osoba bezrobotna, jest żonaty, na utrzymaniu posiada żonę, nie ma żadnego majątku, dotychczas nie był karany.

- oświadczenie W. Z. (k. 108 verte)
- informacja z K. (k.19)
- zaświadczenie z Urzędu Pracy – (k. 79)

W toku postępowania sądowego z uwagi na to, że oskarżony podał, że leczył się psychiatrycznie, został przebadany przez biegłych psychiatrów, którzy w swej pisemnej opinii stwierdzili, że jest on upośledzony umysłowo w stopniu lekkim. Biegli rozpoznali u niego też zakłócenia czynności psychicznych pod postacią uzależnienia od alkoholu oraz zaburzeń adaptacyjnych. W. Z. w czasie popełnienia zarzucanych mu czynów miał ograniczoną zdolność rozpoznania

ich znaczenia i pokierowania swoim zachowaniem z powodu stanu upojenia alkoholowego prostego, którego skutki mógł przewidzieć.

- dokumentacja medyczna – k. 76-79

- pisemna opinia sądowo – psychiatryczna (k. 82 -84)

W. Z. przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i złożył wyjaśnienia zgodne z poczynionymi ustaleniami. Na etapie postępowania przygotowawczego potwierdził, że po spożyciu alkoholu prowadził pojazd mechaniczny oraz, że w pewnym momencie zjechał na przeciwległy pas ruchu, gdzie uderzył w samochód przemieszczający się w przeciwnym kierunku. Nie pamiętał, co działo się po zderzeniu samochodów, wiedział natomiast, że został przewieziony do szpitala. W toku dochodzenia nie wyraził zgody na wystąpienie przez prokuratora z wnioskiem w trybie art. 335 § 1 kpk i wymierzenie mu kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Na rozprawie przed Sądem oskarżony odmówił składania wyjaśnień i podtrzymał wyjaśnienia złożone na etapie postępowania przygotowawczego. Stwierdził ponadto, że w miejscu zdarzenia samochodów nie było bardzo głębokiego rowu i pokrzywdzona byłaby w stanie go wyminąć, jeżeli zjechałaby na łękę.

- wyjaśnienia W. Z. (k. 109, k. 42 w zw. z k. 108 verte, k. 53 w zw. z k. 109)

SĄD DOKONAŁ NASTĘPUJĄCEJ OCENY DOWODÓW:

Zgromadzony w sprawie nieosobowy materiał dowodowy tj., notatki urzędowe, protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości, protokół oględzin pojazdu, szkic miejsca wypadku, protokół oględzin miejsca wypadku, informacja z K., karta informacyjna leczenia szpitalnego, metryka identyfikacyjna nośnika, zaświadczenie z Powiatowego Urzędu Pracy, wynik badania elektroencefalografii z historią choroby, dokumentacja medyczna, płyta CD z oględzinami miejsca zdarzenia nie był w toku postępowania podważany i Sąd również nie znalazł żadnych podstaw, by kwestionować jego wiarygodność.

Za rzetelną i w pełni profesjonalną Sąd uznał opinię biegłych specjalistów psychiatrii: K. O. i M. W. dotyczące stanu poczytalności oskarżonego w czasie popełnienia zarzucanego mu czynu. Wnioski opinii zostały sformułowane po osobistym zbadaniu oskarżonego, są kompletne i wyczerpująco odpowiadają na postawione przez Sąd pytania.

Jako całkowicie wiarygodne Sąd ocenił także pisemną oraz uzupełniającą ustną opinię biegłego chirurga W. N., ustalającej zakres i charakter obrażeń jakie odnieśli pokrzywdzeni w wyniku przedmiotowego zdarzenia. Opinie w/w biegłego są rzeczowe, czytelne, wyczerpująco udzielają odpowiedzi na przedstawione zagadnienia. Zdaniem biegłego zmiany rozsiane ujawnione w trakcie badań EEG pokrzywdzonej A. K., którego wyniki zostały załączone przez nią do akt sprawy na etapie postępowania jurysdykcyjnego, nie mają związku z zaistniałym wypadkiem. Wydając ustną uzupełniającą opinię biegły podtrzymał swoje stanowisko, że wypadek spowodował u obu pokrzywdzonych obrażenia ciała powodujące naruszenie czynności narządu ciała na okres powyżej 7 dni. W toku sprawy nie pojawiły się żadne okoliczności podważające zaufanie do bezstronności, czy też wiedzy fachowej biegłego. Brak jest zatem powodów do kwestionowania wartości dowodowej jego opinii.

Podobnie za w pełni fachową oraz rzetelną Sąd uznał opinię biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych S. S. (2). Wnioski wysunięte przez w/w biegłego są jasne, logiczne, brak w nich wewnętrznych sprzeczności. Biegły w kategorię sposobu zaznaczył, że przyczyną zaistniałego wypadku drogowego były błędy w technice i taktyce jazdy kierującego pojazdem F. (...) W. Z.. S. S. (2) stanowczo wykluczył, aby kierująca A. K. miała możliwość wyminięcia pojazdu oskarżonego i uniknięcia zderzenia z nim. Biegły wskazał, że w przedmiotowej sytuacji od pokrzywdzonej nie można było wymagać, aby ta ratowała się przed zderzeniem „uciekając” swym samochodem na pobocze drogi i dalej na przydrożną łękę. W momencie zaistnienia wypadku panowały ciemności (nie licząc sztucznego

światła pochodzącego z przydrożnych słupów), przez co pokrzywdzonej trudno było ocenić, co znajduje się poza poboczem drogi. Ponadto nie mogła ona w sposób kategoryczny wykluczyć możliwości znajdowania się w pobliżu pieszych uczestników ruchu. Poza tym w ocenie Sądu charakter przedmiotowego zdarzenia drogowego był na tyle dynamiczny, że pokrzywdzona nie miała wystarczającej ilości czasu na podjęcie jakiegokolwiek innego manewru obronnego niż nagle „odbicie” kierownicą w prawo. Zgodnie z opinią biegłego A. K. nie popełniła żadnego błędu w taktyce lub technice jazdy mającego wpływ na przebieg wypadku. Reasumując, wnioski zawarte w opinii S. S. (2) zostały wysunięte po profesjonalnej i kompleksowej analizie dostępnego materiału dowodowego i należy je uznać za w pełni wiarygodne.

Dokonując oceny osobowego materiału dowodowego, Sąd uznał zeznania pokrzywdzonej A. K. za wiarygodne w całości. Jej depozycje są bowiem spontaniczne, szczere, kategoryczne, tworzą logiczną całość. Pozostają przy tym niezmiennie w toku całego postępowania. Pokrzywdzona bez wahania podkreśliła, że jadący z naprzeciwka pojazd zjechał nagle na jej pas ruchu i uderzył w prowadzony przez nią samochód. A. K. zwięźle zrelacjonowała także to, co działo się bezpośrednio po zderzeniu obu samochodów – czyli opuszczenie przez nią uszkodzonego pojazdu, wyciągnięcie z niego jej dwuletniego syna i oczekiwanie na przyjazd służb ratowniczych. Depozycje pokrzywdzonej znajdują przy tym potwierdzenie w obiektywnym materiale dowodowym w postaci opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych, protokołu oględzin miejsca wypadku, szkicu miejsca wypadku, protokołów oględzin pojazdów, płyty CD z oględzinami miejsca zdarzenia. Reasumując – Sąd nie dopatrywał się w logicznych zeznaniach pokrzywdzonej jakichkolwiek sprzeczności ani niejasności, w związku z czym uznał, iż polegają one w całości na prawdzie.

Swe ustalenia Sąd oparł także na wyjaśnieniach oskarżonego, którym w zasadzie dał wiarę. W. Z. szczerze przyznał, że prowadził samochód nietrzeźwy i w takim stanie doprowadził do wypadku drogowego zjeżdżając na przeciwny dla jego kierunku pas ruchu i uderzając w samochód prowadzony przez pokrzywdzoną. Jego relacje są spontaniczne oraz znajdują oparcie w materiale dowodowym w postaci protokołu badania zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu, opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych, szkicu miejsca wypadku, protokołów oględzin pojazdów oraz płyty CD z oględzinami miejsca zdarzenia. Ponadto jego depozycje korelują z uznanymi wyżej jako wiarygodne zeznaniami pokrzywdzonej A. K., które Sąd ocenił jako wiarygodne w całości. Przy czym Sąd nie zgodził się z zaprezentowaną przez niego oceną zachowania pokrzywdzonej, tj. że miała możliwość „zjechania na łąkę”, by uniknąć zderzenia z prowadzonym przez niego pojazdem. Tej oceny, oczywiście na zlecenie Sądu, podjął się natomiast biegły z zakresu rekonstrukcji zdarzeń drogowych i Sąd w pełni ją podziela.

SĄD ZWAŻYŁ, CO NASTĘPUJE:

Mając na uwadze poczynione ustalenia faktyczne i dokonując oceny dowodów jak w powyższy sposób Sąd uznał, za udowodnione, że oskarżony:

I. w dniu 26 lutego 2016 ok. godz. 19.50 w miejscowości K. gm. Ż. na drodze publicznej będąc w stanie nietrzeźwości w stężeniu 1,07 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu jechał jako kierujący samochodem osobowym marki F. (...) o nr rej. (...), czym wypełnił depozycję art. 178a § 1 kk;

II. w dniu 26 lutego 2016 r. około godziny 19.50 w miejscowości K., gmina Ż. umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że znajdując się w stanie nietrzeźwości w stężeniu 1,07 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, jechał jako kierujący samochodem osobowym marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) i popełnił błąd w technice jazdy polegający na tym, że nie obserwował z należytą uwagą przedpola jazdy, zjechał na przeciwny (lewy) pas ruchu i doprowadził do zderzenia z pojazdem marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), którego kierującą była A. K., jadącą prawidłowo prawym pasem ruchu dla swojego toru jazdy w kierunku miejscowości M., w wyniku czego A. K. doznała obrażeń ciała w postaci urazu głowy z raną tłuczoną po stronie lewej, urazu barku prawego, klatki piersiowej i okolicy łędźwiowej lewej, skręcenie w odcinku szyjnym kręgosłupa, stłuczenie kolana prawego i kolana lewego,

a także małoletni pasażer prowadzonego przez nią pojazdu – M. K. (2) doznał obrażeń ciała w postaci urazu ogólnego zwłaszcza głowy, złamania kości ciemieniowej lewej z przemieszczeniem odłamów, otarcia skóry okolicy czołowej lewej, otarcia skóry okolicy obojczyka lewego, a które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności tych narządów ich ciała na okres powyżej siedmiu dni, czym wypełnił dyspozycję art. 177 § 1 kk w zw z art. 178 § 1 kk.

Dokonując karnoprawnej oceny zachowań oskarżonego Sąd podzielił zapatrywania prokuratora, iż działania W. Z. stanowiły:

- czyn I (przypisany w punkcie 1a wyroku), dokonanie przestępstwa prowadzenia pojazdu mechanicznego w ruchu lądowym w stanie nietrzeźwości, czyli że wyczerpał on dyspozycję art. 178a § 1 kk;
- czyn II (przypisany w punkcie 1b wyroku), dokonanie przestępstwa nieumyślnego spowodowania wypadku, w którym inna osoba odniosła obrażenia ciała określone w art. 157 § 1 kk, znajdując się przy tym w stanie nietrzeźwości, czyli że wyczerpał on dyspozycję art. 177 § 1 kk w zw. z art. 178 § 1 kk.

Nie wychodząc poza granice aktu oskarżenia Sąd doprecyzował opisy czynów zarzucanych oskarżonemu, tak by w pełni oddać istoty popełnionych przez niego przestępstw.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że Sąd zaaprobował stanowisko prokuratora, iż zachowanie W. Z. podjęte przez niego w dniu 26 lutego 2016 r. i stanowiące przedmiot niniejszego postępowania składało się z dwóch odrębnych czynów, będących przestępstwami pozostającymi ze sobą w zbiegu realnym. Za takim ujęciem zachowania oskarżonego przemawiają między innymi kryteria ontologiczne. Warto albowiem zwrócić uwagę, że oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów na rozległym obszarze (oskarżony przyznał, że będąc po spożyciu alkoholu podróżował jako kierujący samochodem już od miejscowości M.), a każda aktywność oskarżonego wypełniająca znamiona czynu zabronionego stanowiła oddzielny kompleks uzewnętrzniczonych ruchów. Sąd stanął jednocześnie na stanowisku, że w niniejszej sprawie nie zachodzą okoliczności, które umożliwiłyby przyjęcie konstrukcji pomijalnego zbiegu przestępstw. W tym miejscu wskazać należy, że pominięcie któregośkolwiek czynu w rozstrzygnięciu Sądu spowodowałoby niepełne oddanie zawartości bezprawia wynikającego z zachowania oskarżonego (por. Piotr Kardas w: Komentarz do Kodeksu Karnego, Część Ogólna, pod. red. A. Zolla, 4 wydanie, Warszawa 2012, str. 1030) co wyklucza przyjęcie konstrukcji czynu współlukaranego uprzednio lub następczo. Ładunek społecznej szkodliwości obu czynów stoi albowiem na wysokim poziomie (wysoka intoksykacja alkoholem organizmu oskarżonego; wywołanie skutku w postaci naruszenia czynności narządów ciała dwóch osób na okres powyżej 7 dni), a w konsekwencji ich popełnienia naruszone zostały różne dobra prawne (bezpieczeństwa w komunikacji oraz życia i zdrowia ludzkiego – vide kryteria wskazane przez Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 25 lutego 2002 r. w sprawie o sygn. akt I KZP 1/02,- Legalis nr 52677, dostęp: L./el 2017r.).

Odnosnie czynu I:

Zgodnie z art. 178a § 1 kk kto, znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

W myśl art. 115 § 16 kk stan nietrzeźwości w rozumieniu tego kodeksu zachodzi, gdy:

- 1) zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub
- 2) zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość.

Poczynione w sprawie ustalenia faktyczne w kontekście cytowanych przepisów jednoznacznie wskazują, iż oskarżony prowadził pojazd mechaniczny w postaci samochodu osobowego marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) mając w organizmie zawartość alkoholu przekraczającą próg wartości wskazany w powołanym wyżej przepisie.

Rozważany czyn jest przestępstwem umyślnym, a przedmiotem jego ochrony jest bezpieczeństwo w komunikacji. Strona przedmiotowa czynu sankcjonowanego w w/w przepisie polega na tym, że sprawca, znajdując się w stanie nietrzeźwości, lub pod wpływem środka odurzającego, mimo to decyduje się na uczestnictwo w ruchu komunikacyjnym (lądowym, wodnym, powietrznym). Tym samym, w pełni świadomie (umyślnie) narusza podstawową regułę prawa ruchu drogowego. W. Z. umyślnie naruszył więc zasadę trzeźwości w ruchu drogowym prowadząc pojazd mechaniczny w stanie nietrzeźwości.

Odnosnie czynu II:

Zgodnie z art. Art. 177 § 1 kk kto, naruszając, chociażby nieumyślnie, zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, powoduje nieumyślnie wypadek, w którym inna osoba odniosła obrażenia ciała określone w art. 157 § 1, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3.

Z. bezpieczeństwa w ruchu drogowym są reguły określające warunki bezpieczeństwa w tym ruchu. W ruchu drogowym skodyfikowane są ogólne oraz szczególne zasady bezpieczeństwa. Ogólne zasady odnoszą się z reguły do wszystkich sytuacji (np. zasada ostrożności, zasada ograniczonego zaufania czy też zasada bezpiecznej prędkości), a szczególne zasady bezpieczeństwa odnoszą się do określonych zachowań lub manewrów.

Oskarżony W. Z. jadąc swoim samochodem osobowym marki H., w stanie nietrzeźwości o stężeniu 1,07 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, naruszył podstawową zasadę bezpieczeństwa w ruchu drogowym – zasadę trzeźwości (art. 45 ust 1 pkt 1 ustawy z dnia 20.06.1997r. Prawo o ruchu drogowym) . Ponadto zjeżdżając ze swojego pasa ruchu na przeciwległy pas naruszył zasadę ruchu prawostronnego (art. 16 ust 1 ustawy z dnia 20.06.1997r. Prawo o ruchu drogowym). W wyniku naruszenia przez oskarżonego w/w zasad bezpieczeństwa, doszło do zderzenia z prawidłowo jadącym pojazdem marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), w wyniku którego kierująca A. K. doznała obrażeń ciała w postaci urazu głowy z raną tłuczoną po stronie lewej, urazu barku prawego, klatki piersiowej i okolicy łędźwiowej lewej, skręcenia w odcinku szyjnym kręgosłupa, stłuczenie kolana prawego i kolana lewego doznała kierująca, a małoletni pasażer M. K. (1) doznał obrażeń ciała w postaci urazu ogólnego zwłaszcza głowy, złamania kości ciemieniowej lewej z przemieszczeniem odłamów, otarcia skóry okolicy czołowej lewej, otarcia skóry okolicy obojczyka lewego, które to obrażenia spowodowały naruszenie tych narządów czynności ich ciała na okres powyżej siedmiu dni. W. Z. umyślnie naruszyły zasadę trzeźwości i w takim stanie zdecydował się prowadzić samochód. Taki jego „stan” doprowadził również do tego, że zjechał na przeciwległy pas ruchu.

Kwalifikacja prawna czynu II, przypisanego w punkcie 1b wyroku, zawiera także przepis art. 178 § 1 kk, który stanowi iż: „Skazując sprawcę, który popełnił przestępstwo określone w art. 173, 174 lub 177 znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego lub zbiegł z miejsca zdarzenia, sąd orzeka karę pozbawienia wolności przewidzianą za przypisane sprawcy przestępstwo w wysokości od dolnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę do górnej granicy tego zagrożenia zwiększonego o połowę”. Przepis ten nie kształtuje znamion przestępstwa z art. 177 § 1 kk jednakże okoliczności w nim wymienione w istotny sposób wpływają na stopień społecznej szkodliwości czynu i konieczne jest wymienienie ich w opisie czynu, a który to opis znajduje odzwierciedlenie w kwalifikacji prawnej. Jest to więc typowe nadzwyczajne zaostrzenie kary i ze względu na obligatoryjny charakter tego zaostrzenia, przepis ten musi być powołany równo w podstawie skazania jak i podstawie wymiaru kary (tak też Andrzej Marek, Komentarz do Kodeksu karnego., wyd. V, komentarz do art. 178, opublikowano LEX 2010; dostęp LEX 2016).

Jak już wcześniej wykazano, oskarżony W. Z. spowodował wypadek znajdując się w stanie nietrzeźwości w stężeniu 1,07 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, co jednoznacznie przesądza o wypełnieniu dyspozycji art. 178 § 1 kk.

Oskarżony jest więc winny dokonania zarzucanych mu czynów, bowiem mając możliwość zachowania się zgodnie z prawem postąpił wbrew niemu. W przedmiotowej sprawie nie zachodzą okoliczności, które z uwagi na osobowość

oskarżonego czy też okoliczności w jakich działał mogłyby wpływać ograniczająco na możliwość jego zachowania się w sposób zgodny z prawem.

Zdaniem Sądu stopień społecznej szkodliwości czynów przypisanych oskarżonemu jest znaczny. Oskarżony powinien mieć świadomość zagrożenia jakie stwarza dla innych uczestników ruchu nietrzeźwy kierujący. Oskarżony jadąc jako kierujący samochodem w stanie nietrzeźwości naruszył jedną z podstawowych zasad obowiązujących w ruchu lądowym (zob. art. 45 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym – Dz.U. Nr 98, poz. 602 ze zm) - tj. zasadę trzeźwości. Jego nierozważne zachowanie skutkowało spowodowaniem zdarzenia drogowego, w wyniku którego obrażeń ciała doznała kobieta i małoletni chłopiec. Ponadto postawa oskarżonego świadczy o całkowitym braku poszanowania nie tylko dla powyższej zasady, ale też lekceważącym stosunku do przepisów prawa karnego penalizujących takie zachowanie oraz braku poczucia odpowiedzialności za zdrowie i życie innych uczestników ruchu.

Wymierzając kary W. Z. Sąd miał na względzie dyrektywy zawarte w art. 53 kk - w szczególności wysoki stopień zawinienia i znaczny stopień społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów, zagrożonych karą do dwóch lat pozbawienia wolności (czyn I) oraz do czterech lat i sześciu miesięcy pozbawienia wolności (czyn II).

Jako okoliczność obciążającą W. Z. Sąd uznał znaczny stopień stężenia alkoholu w jego organizmie (1,07 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu); spowodowanie obrażeń skutkujących naruszeniem czynności narządu ciała na okres powyżej dni siedmiu u dwóch osób, w tym także u dwuletniego chłopca; wysoki stopień zagrożenia dla dóbr prawych, jakie wywołało zachowanie oskarżonego, które szczęśliwie nie zakończyło się powstaniem ciężkiego uszczerbku na zdrowiu lub śmiercią pokrzywdzonych oraz działanie z zamiarem bezpośrednim w zakresie naruszenia zasady trzeźwości w ruchu drogowym.

Do okoliczności łagodzących Sąd zaliczył przyznanie się oskarżonego do winy.

W ocenie Sądu orzeczone wobec W. Z. kary jednostkowe w wymiarze 8 miesięcy pozbawienia wolności za czyn I, oraz 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności za czyn II - spełnią swe cele w zakresie zarówno prewencji indywidualnej, uświadamiając mu wagę naruszonych przez niego norm prawnych oraz godny potępienia sposób działania, jak i adekwatne będą z punktu widzenia społecznego poczucia sprawiedliwości w aspekcie tzw. prewencji generalnej.

Wymierzając W. Z. na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk oraz art. 86 § 1 kk karę łączną w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, Sąd zastosował zasadę asperacji, a jako kara łączna została wymierzona relatywnie niska wartość w możliwych ramach decyzyjnych (tj. w granicach od najwyższej z kar podlegających łączeniu wynoszącej 1 rok i 3 miesiące pozbawienia wolności do ich sumy, czyli 1 roku i 11 miesięcy pozbawienia wolności). Za takim rozwiązaniem przemawiała przede wszystkim bliskość, a właściwie tożsamość czasowa popełnionych przez oskarżonego czynów, a także okoliczność, iż czyny przypisane oskarżonemu są przestępstwami podobnymi do siebie. Przeciwno zastosowaniu zasady pełnej absorpcji przemawiały jednak względy zapobiegawcze i wychowawcze, które kara łączna ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego, a także potrzeba w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, do czego wprost odwołuje się art. 85a kk ustanawiający ustawowe dyrektywy wymiaru kary łącznej.

Orzeczenie wobec oskarżonego kary łącznej w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, czyni bezprzedmiotowymi rozważania na temat zasadności zastosowania wobec niego instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary. Zgodnie

z albowiem z art. 69 § 1 kk Sąd może warunkowo zawiesić wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności w wymiarze ***nieprzekraczającym roku.***

W związku ze skazaniem za czyn I, przypisanym w punkcie 1a wyroku, mając na względzie kategoryczną treść art. 42 § 2 kk, Sąd orzekł wobec W. Z. obligatoryjny w tej sytuacji środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym, na okres 4 lat. Sąd doszedł do przekonania, że oskarżony poprzez swoje lekceważące podejście do podstawowych zasad bezpieczeństwa w komunikacji, w tym zasady zachowania trzeźwości, stanowi poważne zagrożenie dla innych uczestników ruchu drogowego. Z podobnych względów Sąd orzekł środek

karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym, na okres 4 lat w związku ze skazaniem za czyn II, przypisany w punkcie 1b wyroku.

Kierując się przepisem art. 90 § 2 kk w zw. z art. 85 § 1 i § 2 kk oraz art. 86 § 1 kk, Sąd w punkcie 5 wyroku orzekł wobec W. Z. łączny środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 6 lat, kierując się w tym zakresie zasadą asperacji.

W punkcie 6 wyroku, w związku ze skazaniem za czyn I, przypisanym w punkcie 1a wyroku, na podstawie art. 43a § 2 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego, obligatoryjny

w przypadkach skazania za przestępstwo z art. 178a § 1, środek karny w postaci świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej. Ustalając wymiar w/w środka, Sąd doszedł do przekonania, że nawet minimalnie możliwa do orzeczenia kwota 5.000 zł, będzie stanowiła dla oskarżonego realną dolegliwość finansową i dostatecznie wzmocni represję za popełniony przez niego czyn.

W punkcie 7 wyroku, mając na uwadze kategorię treść art. 47 § 3 kk, w związku ze skazaniem za czyn II, przypisanym w punkcie 1b wyroku Sąd orzekł wobec oskarżonego W. Z. środek kompensacyjny w postaci:

- nawiązki w kwocie 10.000,00 zł płatnej na rzecz pokrzywdzonego M. K. (1);
- nawiązki w kwocie 10.000,00 zł płatnej na rzecz pokrzywdzonej A. K..

Okres stosowania wobec oskarżonego W. Z. środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych ulegnie „skróceniu”, a to na mocy art. 63 § 4 kk, który przewiduje zaliczenie na poczet orzeczonego środka karnego, okresu zatrzymania prawa jazdy – w przypadku oskarżonego od dnia 26 lutego 2016 r., o czym Sąd orzekł w punkcie 8 wyroku.

W punkcie 9 wyroku, działając na podstawie art. 627 kpk, Sąd zasądził od oskarżonego W. Z. na rzecz pokrzywdzonej A. K. kwotę 2.160,00 zł z tytułu ustanowienia przez nią pełnomocnika z wyboru, zgodnie z przedstawionym przez pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej zestawieniem kosztów.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk Sąd obciążył oskarżonego obowiązkiem uiszczenia kosztów sądowych w części, uznając że wypełnienie tego obowiązku w całości uniemożliwiłoby mu ich poniesienie bez znacznego uszczerbku finansowego dla siebie i osób pozostających na jego utrzymaniu. Na koszty te złożyły się:

- opłaty w kwocie po 300,00 zł ustalona na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz.U. z 1983r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.),
- kwota 2.000,00 zł tytułem zwrotu wydatków (na poczet tej kwoty składają się min. koszty opinii biegłych psychiatrów oraz biegłego z zakresu rekonstrukcji zdarzeń drogowych).